

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques
Leodii, M.DC.LXV.

Pars I. Explicatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

periculo irarum fratris, malæque patris imprecationis. Angelicâ verò ut donetur, toto nisu totaque nocte cum Angelo certat, usque eo, ut illi præcisè dicat: *Non dimittam te nisi beneaxeris mihi.* Æstima igitur ex æquo, si potes, illius repullæ indignitatem, cum homunculus gratis inrer filios Dei adscriptus Patris illius æterni benedictionem cœlestis gloriæ feracem, ultrò oblatam aspernatur. Denique omnis gratia actualis quantumlibet exigua pretium est sanguinis & vitæ Christi: quare qui illum repudiant, in illos quadrat illud Psal. 61. *Verumtamen pretium meum cogitaverunt repellere:* quo facinore quid turpius esse potest, cum pretio illo nihil sit nobilius, & divinius?

205. Ergo hanc quoque turpitudinem suam incredibili mœrore plangunt pii manes, Numinis utique servi, sponsæ, filii: Nam si servos se meminerint, ut non possunt non meminisse, Dominum, ac Regem suum, ac talem Regem allocutione eos dignantem rejecisse, summoperè illos pudet, pœnitètque. Et dolorem indicat ea Jeremiæ Vatis cap. 15 comminatio, quæ & in eos lata est. *Quis enim miserebitur tui Jerusalem, aut quis contristabitur pro te? aut quis ibit ad rogandum pro pace tua? Tu reliquisti me, dicit Dominus, retrorsum abiisti, & extendam manum meam super te, & interficiam te.* Certè parem lethifero dolorem tibi inuram. *Laboravi rogans,* sive ut veritè noster Sanctus, *laboravi miserendo:* quasi dicat: rogando per gratias actuales misericordiæ meæ indices, sæpè repetitas, nec admissas, fatigatus sum. Ideò certum est justitiæ meæ vos permittere. Nimirum ut sicut repullam à vobis passus sum, ita vos ipsi à me patiamini. Quod si Sponsæ nomen, ac dignitas occurrit, si Sponsi divini blanditiæ, & castissima basia contemptim rejecta, id verò vehementissimè illos ex cruciat, quippe quòd eorum suavitatem jam maximè cognoscant, summòque studio expetant: Quando pro basiis aversum Numinis vultum, & ignium atrocitatem persentiunt: imò & horrendum dæmonum conspectum dirasque exprobrationes pati coguntur. Si postremò se filios Dei recordentur, simulque optimi parentis amplexus à se toties repudiatos, pudore, & dolore immenso obruuntur, tum quia optimè jam norunt quo affectu sint oblati: tum quia velut pignora erant cœlestium amplexuum, ad quos totis animis anhelant, tum etiam quia Patris tantæ Majestatis, vel levissima à filiis, quos sola misericordia tales effecit, repullæ indignissima est, probrosissimaque. Qua-

re cum immensa quadam acerbitate hæc, & ejusmodi mentes eorum perpetuò fodiant: *Generatio prava, atque perversa: haccine reddis Domino, popule stulte, & insipiens, numquid non ipse est pater tuus qui possedit te, & fecit te, & creavit te? Incrassatus est dilectus, & recalciavit: incrassatus, impinguatus, dilatatus: dereliquit Deum factorem suum, recessit à Deo salutari suo, Deum, qui te genuit, dereliquisti, oblitus es Domini Creatoris tui.* deuter 32. hæc enim clamat exilium ex aulâ cœlesti, hæc carcer, hæc flammæ eò triftiùs, quò Patris divini, ejusque filii nominantur dulciora, gratioresque amplexus.

S. 2.

De rejectione gratiæ sanctificantis.

PARS PRIMA.

Explicatur.

QUOD si verò tam dedecorosum est 206. gratias actuales rejicere, quale erit aspernari augmentum gratiæ habitualis? Quis enim mente assequi possit hujus præstantiam? Etenim gratia habitualis, sive sanctificans, naturæ divinæ participatio est, proptereaque ab Angelico Doctore *natura divina participata*, & ab aliis *semen Dei* appellatur, quod utique re, ac veritate naturam eius, à quo deceditur, participet. Est autem in eo sita eiusmodi participatio, quòd sicut essentia divina fons est actionum Deo propriarum, quales sunt intueri Numen, illudque propter se, præque cæteris amare, & ex amore sanctè, ac iustè facere omnia: ita gratia omnis sanctitatis, atque adeò visionis beatificæ radix, ac principium est, quia illas efficit per facultates suas, id est, per virtutes Theologicas, ac morales infusas, quæ velut facultates illius, ac potentiæ, ex ipsa quasi emanant. Et verò illius consortes veri Numinis filii sunt: quippe *divina consortes natura*, præsertim quòd gratiæ beneficio Spiritus Sanctus, atque adeò ipsa tota Divinitas animæ infundatur, ut eam velut animer, agatque; ut verum sit illud Joannis, *qui Spiritu Dei aguntur, ii sunt filii Dei.* Neque filios Numinis tantum efficit gratia, sed & animas nostras sponsas, nempe per charitatem habitualement, quicum, vel omnino eadem est, vel inseparabiliter conjuncta. Hæc enim ipsâ animus Deo copulatur, si maximè charitas actualis accedat, per quam nuptiæ divinæ consummantur. Denique gratia eiusdem Numinis efficit amicos. Qui titulus omnium dulcissimus est, quia propter

206.
Gratia
sanctifican-
tis excel-
lentia.

propter illum, propter amorem, inquam, divinum, dulce est nomen patris, filii, sponsæ: Est item pretiosissimus, quia, qui cor divinum sibi obstrictum tenet, cuncta eius attributa, ac perfectiones sibi eodem vinculo obligatas attinet.

207.
Ejus itaque
rejectionis
turpissimus

Ex quibus omnibus nemo non videt rejectionem illam rei tam excellentis, tamque pretiosæ, homini fide divinâ, rationeque prædito, probrosissimam esse. Cum enim gratiam, gratiæque augmentum, & querere, & admittere optabilissimum, ac laudabilissimum sit; repudiare, non potest non esse turpissimum. Nam Philosophorum scitum est, ex contrariis contraria consequi. Et sanè in gratiæ repudiatione inest aliquis illius, imò, & Numinis eam offerentis, contemptus. Gratiæ quidem, propterea quòd rem omnium augustissimam, & præstantissimam homo tanti non æstimat, quanti abjectissimas mundi quisquillas, quas utique magno labore, gratiam vix levi vult mercari. Numinis autem despectio inde promanat, quoniam, qui donum tantum ac tale rejicit, donantem contemnere censetur. Etenim quem admodum honoris excellentia à personâ honorantis petenda est, ita & doni, quod honoris habet rationem, præmium à dignitate dantis promanat. Et ita moribus hominum comparatum est, ut torques ac bullæ à Regibus donatæ, etsi per se non admodum pretiosæ, maximi æstimentur. Sicut ergo qui Regis donum vilipenderet, pariter ejus dignitatem haberet contemptui; ita qui gratiam summum Dei donum contemnit, Deum contemnit.

208.
Defunctis
luctuosus
ob multiplicem
indignitatem.

Atqui Numinis contemptus, quàm piis manibus gravis, & luctuosus est, cum jam illius amore magis, quàm purgantibus flammis ardeant! Et præsertim, quòd tum minime despici debuisset, quando tam optabili beneficio eos afficere moliebatur. Sed & hic dolor, & ejus contemptus indignitas ingravescit ex eo, quòd repudiatio augmenti gratiæ, est repudiatio augmenti charitatis in nos divinæ, cum in omni beneficio primum donorum sit amor. At amorem divinum vilipendere, est vilipendere amorem Dei in seipsum: nam ex eo amor in nos divinus profluit. Est etiam vilipendere attributa omnia divina, cum hæc amori quodammodo subjecta sint. Est denique vilipendere turpiter totum ipsum Deum, quoniam ut in homine pulcherrimum omnium est cor bonum, amorque recti: sic in Deo pulcherrimum est, bonitas, à quâ quiddam in Deo est, habet, quod bonum sit, & laudandum. Cæterum augetur insuper ejusmodi contemp-

tus, atque adeò mæstitia piorum manium, quòd qui gratiam sanctificantem piis operibus cumulare negligit, virtutes infusæ supernaturales, Fidem, Spem, & ut diximus, Charitatem, pariterque morales, Prudentiam, Justitiam, Temperantiam, Fortitudinem, dona quoque Spiritus Sancti, quæ vel sunt virtutes ipsæ longo usu corroboratæ, vel potius singulares ad virtutum exercitium gratiæ actuales parvifacere, & in æternum quidem rejicere censetur, quoniam omnia illa vel infundi cum gratiâ, vel crescere solita sunt. Postremò quæ illa vesania est, & quàm pudenda, cum homo naturæ sponte, hominis, imò bestiarum amore gaudeat, eumque excitare, & amplificare studeat, negligere ac repudiare augmentum amoris in se divini? Quamobrem cum ejusmodi indignitas defunctis longè, quàm nobis manifestior sit, & sicut exaliantur cæli à terrâ, sic cogitationes eorum à cogitationibus nostris, quantus inde pudor, quantus dolor eos obruit!

Sed uterque ille luculentius patebit, si rei hujus indignitas sigillatim ex rejectione effectuum gratiæ spectetur. Quod enim ad primum attinet, etsi quilibet justus verè sit filius Dei, tamen inter ejusmodi filios immensum discrimen est. Nam ambigi non potest, quin alii ab aliis magis distent, quàm Cæsarum, Regumque filii, ab hominum de populi vulgo liberis; nec minus certum, quoslibet nostrum, si gratiis actualibus, ut integrum est, uteremur, si sanctificante numquam excideremus, ad aliquem sanctitatis gradum evectum iri, tametsi numquam ad excelsum illum, quem aliqui Sancti singulari prærogativâ, singularibusque auxiliis adepti sunt. Quem admodum nec testudo, aut limax tantum spatii toto vitæ suæ tempore conficere reponendo poterit, quantum eques una diecula currendo. Certè quispiam ex Italis Societatis JESU laicus jam vita functus Neapoli renuntiavit medico cuidam, tanto se in cæli regno Philippo II. Hispaniarum Rege esse excelso gradu, quanto Philippus ipsum in orbe terrarum antebat. Ita P. Paulus Bary in solitudine Philagiæ. Et satis constat plurimos, si excussissent pigritiam, & pro viribus egissent, non minore intervallo seipsis superiores, gratioresque Dei filios fuisse futuros. Id verò, quàm piis manibus dolendum est! quàm enim probrosum! Nam si dum Claudius Imperator Neronem privignum, Nerva senio pressus Traianum, Hadrianus Commodum verum, Justinus Justinianum filium sororis adoptavit in filium, adoptionem illi recusassent,

209.
Quæ crescit
ex effectibus
gratiæ.

Patrocinium Defunctorum. *Lib. I. 65*

recussent, & ab hominibus de trivio se curassent adlegi, quot ludibriis, ac scommatibus fuissent concisi? Attamen inter filium Cæsaris, ac Dei, quantum interest? quàm ergo piis manibus pudendum repudiassent excelsum inter filios Dei gradum, & plebeio in statu per ignaviam jacuisse, nec damnatum hoc reparare posse in æternum! nempe longè turpius, ac tristius est, quàm Regis filio excidere imperio, & familiã Regiã, & in plebeium ordinem redigi.

210.
Defunctis
quàm pro-
brosam re-
jecisse spõ-
se divina
dignitatẽ.

Quid jam dicam de Sponsæ Numinis dignitate? Pariter enim de illã disputare licet, tantum interesse inter eam dignitatem Sponsæ divinæ, quàm anima nostra accuratã sui custodiã, studioque Numinis demerendi, consequi potuisset, & illam, quam consequetur, quantum interest, inter sponsam Regis, & servam. Cùm ergo, dedecus inter mortales intolerabile esset; nuptias Regis, posthabuisse nuptiis mancipii, dici non potest quantopere pudeat defuncti animam respuisse arctiorem cum Deo necessitudinem, & mancipii instar illi servivisse: præsertim cùm ejusmodi rejectus in Numinis injuriam cederet, quod perspectum sit hominum usu, atque indignatione, quæ sæpè ad furorem usque defævit, nihil gravius accidere hujusmodi repudiatione. Novimus Agnetes, Agathas, Lucias, aliãque nobilissimas, & plurimas puellas per omne supplicii genus morti datas, quòd procos repulissent. Hanc enim repulsam ascribebant illi injuriæ, sui-que despectioni, ejusque impatientiã, furorẽque perciti innocentissimas virgines de Christianã Fide ad Judices deferebant. Quis igitur esse potest Numinis sensus, cum suas nuptias turpiter rejici animadvertit: postquam, ut Sanctæ Gertrudi significavit, per filium suum JESUM in terras legatum 33. annorum spatio non aliud egit, quàm ut castissimum animarum connubium obtineret, nihilque etiamnum molitur, quàm ut hujus voti fiat aliquando particeps. Ipsa verò animæ rejectionis suæ conscientiã, quàm dirè cruciantur, dum hæc apud se reputant dies noctesque, nec possunt non reputare! sed quantò tormentur durius, dum adulteria sua spiritalia, divortiãque cogitant, dum sterilitatem expendunt illæ, inquam, animæ, per quas stabat plurimorum, ac clarissimorum Dei filiorum matres esse, nisi rebus creatis per nefas adhærere maluissent! Itaque huc spectat illud amarissimum Numinis iudicium apud Vatem Ezechiëlem c. 23. *Quia oblata es mei, & projecisti me post corpus tuum: in quoque porta scelus tuum, & for-*

nicationes tuas, id est, pœna sceleris, atque huiusmodi fornicationum spirituum perferenda tibi est, vel teipsã, scelerisque conscientia tortore.

PARS SECUNDA.

Confertur hæc repulsa cum aliis repulsis.

MITTO nunc de amicitia divinæ rejectione dicere, sive quia proximè superius paucis illam attingi, sive quia hæc sufficiunt, ut turpitudine, quã de agimus, pudorque, ac dolor ex ea enatus innotescat. Quoniam tamen magis animos ferire solent res cum aliis compositæ, quàm simpliciter propositæ, prodeat primùm in medium Regina Vasthi, & infelicissimam suam sortem, summamque infamiam tacita defleat; nec enim idonea tanto luctui verba inveniri queunt. Desponsa erat Assuero Regi potentissimo, qui regnavit ab India usque ad Abiopiã super centum viginti septem provincias. Evenit porrò aliquando, ut ab illo iuberetur in ornatu regio illi se sistere, nempe ad ipsius eximium decorem cunctis populis sibi subiectis in regio convivio ostentandam. *Qua renuit, & ad Regis imperium venire contempsit, unde iratus Rex, & nimio furore susceptus, interrogavit Sapientes, qui ex more regio semper ei aderant; cui sententia Regina Vasthi subiaceret, quæ Assueri Regis imperium, quod per Eunuchos mandaverat, facere nolisset, responditque Mamucham audiente Rege, atque Principibus, non solum Regem læsit Regina Vasthi, sed & omnes populos ac Principes, qui sunt in cunctis provinciis Regis Assueri. Egre dietur enim sermo ad omnes mulieres, ut contemnant viros suos. Quid denique? Si tibi placet, inquit, egrediarur edictum à facie tuã, & scribatur iuxta legem Persarum, atque Medorum, quàm præteriri illicitum est, ut nequaquam ultra Vasthi ingrediarur ad Regem: sed regnum eius altera, quæ melior est, accipiat, & hoc in omne, quod latissimum est, provinciarum tuarum divulgetur imperium, & cuncta uxores tam maiorum, quàm minorum defecerant maritis suis honorem. Placuit consilium Regi, & Principibus. Hæc est tragediæ catastrophæ, hæc misera fors Regi-næ potentissimæ, repudiari primùm, tum repudii eius causam vastissimo illo imperio divulgari cum infamia ingenti, adeò ut Assuerus ipse irã sedatã infelicitatem tantam miseraretur.*

211.
Confertur
ea turpitu-
do cum in-
famia Va-
sthi Regina

Sed quantò defunctis calamitosius est è præcelso gratiæ, gloriæque, ac Sponsæ divinæ

212.
Et illi præ-
fertur.